

ИСТИНАТА ЗА СПАСЕНИЕТО НА ЕВРЕИТЕ В БЪЛГАРИЯ

© Светозар Крумов Няголов, съставил
© ЕТ "Талиман-М", Гита Мерджанова
Първо издание, София, 1998г.

ISBN 954 - 9708 - 05 - 5

ИСТИНАТА ЗА СПАСЯВАНЕТО НА ЕВРЕИТЕ В БЪЛГАРИЯ

/откъс от книгата „Светъл лъч към
човешките души“/

На 29 юни 1864 година (стар стил) - Петровден, в село Николаевка - Хатърджа, се ражда третото дете на свещеника Константин Дъновски. Първото е дъщеря му- Мария, второто- синът му Атанас, а третото, понеже се ражда на Петровден е с името Петър.

За пръв път във Варненска област, в с. Николаевка, се отваря училище с преподаване на български език, учител на което става Дъновски. С помощта на руския консул Рачински той започва да служи на български и славянски в църквата „Св.Георги“, водейки борба за освобождаване на българите от гърцизма и застава начело на българската епархия във Варна. Наклеветен от гърците, той попада в затвора и едва остава жив. След освободението на България, той продължава работата си във Варненската епархия.

Синът му, Петър, расте и до 6 години не говори. Обича да ходи сред природата и да съзерцава и вниква във всичко, което го заобикаля. Във всяка проява той търси причините на нещата. Започва да предсказва на своите домашни предстоящи за тях събития. Учи основно училище и след свободението изкарва Варненската петокласна гимназия. След това учи в свищовското богословско училище. Висше образование по богословие и

медицина добива в Америка.

През 1895 г. той се завръща в България и започва активна духовна и спиритическа работа. През март 1897 г. Петър отива заедно с баща си по негова църковна работа в Русенско и преспиват в един хан в село Тетово. Рано сутринта на 7 март те излизат навън и в Петър чрез светлина се вселява Божественият Дух и той става Учител на Земята. Организира тъй наречените Верига и събори на Бялото Братство. На събора през 1912 г., състоял се във Велико Търново, на 15 август сутринта в него се вселява Христовият Дух и той става Миров Учител. При завръщане от една екскурзия от връх Мусала, на 14 юли 1922 г., в Чамкория в него се вселява и Господният Дух на Силите и той става Космичен Учител - носител на мировата любов и космичната обич.

На 24 февруари 1922 г. с беседата си „Трите живота“ Петър Дънов за пръв път открива школа на Бялото Братство на Земята, в която изнася повече от 7 500 беседи. За основа на своето учение той поставя Любовта - първия плод на Духа, както и Словото - първата проява на Любовта в материалния свят. Любовта говори с всички същества, дори и с най-малките буболечки и навсякъде носи живот. Мъдростта, която съвременните учени хора са поставили за основа на живота си, е принцип само за великите учители, които я познават и разбират. Мъдростта прекарва обикновените хора през големи страдания и материални противоречия, защото те не са узрели още за нея. Хората, даже и по негативен начин, ще намерят и

приемат методите на Любовта, които единствено могат да оправят света.

Петнадесет години след раждането на Учителя в България, през пролетта на 1879г., в Германия, в гр. Улм, на 14 март се ражда Алберт Айнщайн - космополит и гражданин на човечеството. Той е от еврейски произход. Айнщайн е крайно любознателен към проявите и явленията в природата и от малък се влюбва в нейното тайнство. Постоянно ходи и обикаля по полето и гората. Изкарва трудно детство с чести боледувания. Проявява големи и проникателни умствени способности и за-почва да се занимава с алгебра. Всичко, което не знае, го обозначава с буквата X и след време, чрез размишления, го намира.

Според ясновидско изследване Айнщайн е прероденият апостол Павел, който идва в тази физическа форма, за да изнесе Христовото учение на един ангелски, на един математически език, който е много мъчно разбираем за хората. Понеже по времето на Христа работи като апостол главно с езичниците, в този живот е евреин и е свързан с еврейската карма. Той е изключително сензитивен, обича самотата, при която прави връзка със същества от математическия свят и постоянно записва в тетрадки знанието, което му се диктува в интегрални и диференциални уравнения.

Оженва се за сръбската католичка Милена Марич, с която се запознава в математическия факултет, където тя проявява изключителни математически способности. Тя ражда двама сина, които отглежда с любов. Него-

вите постоянни излизания в полето и гората, където често и остава по цяла нощ, каля се, мокри се от дъжда и се завръща много изпоцапан, предизвикват нейното справедливо недоволство. Освен това Алберт е много разсеян. Всичко това става причина тя да го напусне. Айнщайн се оженва за втори път за еврейката Елза, която го обича изключително много и го гледа като малко дете. През 1915 г. той разработва и изнася пред света своята „Теория на относителността“, която блестящо се доказва и потвърждава при станалото на 29 май 1919 г. пълно слънчево затъмнение. Изведнъж Айнщайн става световноизвестен учен, почитан и уважаван и в самата Германия.

Идването на власт на националсоциалистите, начело с Адолф Хитлер, се ознаменува с обща борба и тотално гонение срещу евреите. В миналото германците са същите онези римляни, които владеят света и на които Христос, след Възкресението си, им разруши държавата, защото евреите го разпнаха. Затова сега германците започват жестоко и настървено да гонят, мъчат и избиват с всички методи и средства своите граждани от еврейски произход. На 24 юни 1922 г. е убит еврейният Ротенау, външен министър на Германия и близък приятел на Айнщайн. Започва тотално гонение срещу всички евреи. Няколко пъти Айнщайн е хващан от фашистките командоси, но го пускат, понеже знаят, че е световноизвестен учен. Скоро обаче е принуден да емигрира в САЩ, а фашистите обявяват на-

града за главата му.

Айнщайн започва да преподава математика като професор в Принстънския университет. Той проявява особена слабост към българите, които живеят там, обича ги и покровителства всички, които учат в неговия университет. През 1989 г., по случай 110 годишнината от раждането на Алберт Айнщайн, „Radio diffusion française“ съобщава едно негово изказване: „Цял свят се прекланя пред мен, а аз се прекланям пред Учителя Беинса Дуно - Петър Дънов от България“. В един разговор Учителят казва, че Айнщайн е човек от Четвъртото измерение и повече няма да се преражда на Земята. Той пребивава сега в Света на светлините.

Вълната от насилие и гонение срещу гражданите от еврейски произход, запалена в Германия, скоро обхваща всички страни свързани с нея, и тези, в които стъпва техният крак. Евреите, живеещи в България, не са имали никакви проблеми с властта и като равноправни граждани на страната никога не са обиждани и третираны лошо от българите. Нашият народ е славянски и обича всички народности, които живеят в страната: евреи, цигани, турци и особено прокудените от Турция арменци.

След започването на Втората световна война, на 1 септември 1939 г., германското влияние в България започва постепенно да се засилва. Евреите отбелязват известна промяна в отношението на властта към тях. Побудните вземат мерки да напуснат България, която започва да се доближава в управление-

то си до методите, използвани в Германия. Всички еврейски магазини разпродават стоките си на половин цена, особено платове и дрехи по ул. "Пиротска", сегашния женски пазар и по цяла София. След разпродаване на всичко евреите затварят магазините си, вземат визи и през Турция заминават за Палестина и Аме-рика. Властта започва да не дава разрешение за престой на евреи с небългарско граждан-ство в България. По подобие на Германия, у нас се появяват антисемитски лозунги, идеи и методи на насилие. В България никога не е имало фашистки организации, каквито има в Германия, Румъния, Франция, Унгария, Белгия и др. По-късно у нас се създава организацията „Бранник“ и тази на легионерите. Известни германофилски настроени кръгове започват да проявяват отрицателно отношение към евреите в България.

На 7 септември 1940 г., България получава от Румъния без война Южна Добруджа. Там, по-късно през 1943 г., цар Борис интернира много евреи да работят по пътищата, за да не отидат в лагера на смъртта „Треблинка“ в Полша.

В началото на 1940 г., трима главни равини от еврейската Синагога, която е най-голямата на Балканския полуостров, отиват при Учителя Петър Дънов и му предават за съхранение диамантите, с които си създават духовни условия при религиозните ритуали. На срещата присъства и брат Боян Боев. Равините оказват пълно доверие на Учителя, като му

казват, че когато мине германската опасност ще дойдат да си вземат диамантите. В трудно-то и страшно положение, в което изпадат, те търсят Господа и го намират в лицето на Учителя, на когото дават да пази най-ценното, което те притежават на Земята.

По-късно Учителя отговаря с любов на този жест и се застъпва напълно за евреите.

В България се събират два клона от еврейската общност, по-голямата от които е сефареди, говорещи наречие на испански език, а по-малката са ешкенази, говорещи немски език. Евреите в България са кротки, тихи и сговорчиви и работят в търговията, финансите и свободните професии. Не се занимават с политика и почти нямат представители в армията.

По това време, 1940 г., един от силните застъпници за еврейската кауза - митрополит Стефан, върл противник на Петър Дънов и Бялото Братство, се изказва срещу ВМРО и те го осъждат на разстрел. В канцеларията неговият секретар забелязва, че Стефан е много нервен, напрегнат и постоянно се движи из стаята. Той го пита: "Какво има?" Митрополит Стефан му отговаря: "ВМРО ме е осъдило на смърт и никой не може да ме спаси: нито полицията, нито войската, нито цар Борис." Секретарят му казва: "Има един начин да искаме помощ от господин Дънов." Стефан му отговаря: "Това е невъзможно, аз толкова лоши статии съм писал против него и много речи съм държал, че той няма даже и да ме погледне. Нямам очи да се явя пред него." Се-

кретарят му казва: "Тогава аз ще свърша тази работа."

Той отива на Изгрева и срещата е пред салона. Там присъства и Стефан Груев - автор на книгата „Корона от тръни“ /бел. авт. - от която се ползвам, за да допълня данните за този документ/. Секретарят на митрополита запознава Учителя със случая и той нарежда веднага да извикат Любомир Лулчев. Лулчев пристига, козирува по военному и казва: "На вашите заповеди, Учителю!" Учителя му обяснява: "Нашият брат Стефан е в голяма опасност, осъден е от ВМРО на разстрел. Отстрани тази опасност от главата му." Лулчев отговаря: "Слушам, Учителю", козирува и веднага тръгва за София. Той познава почти цялото ръководство на ВМРО, среща се с него и ги убеждава да простят на митрополит Стефан. След този разговор ВМРО престава да безпокои митрополита. От благодарност Стефан става голям приятел на македонците, евреите и тяхната справедлива кауза. Започва и усилено да чете и Словото на Учителя.

Германия упражнява силен натиск върху българското правителство да включи България в Тристранния пакт. На 15 октомври 1940г. английският посланик Рендел предлага на българското правителство да запази своя неутралитет. Филев нищо не отговаря на предложението му. На другият ден 16 октомври 1940г. Германия предлага на България незабавно да се включи в Тристранния пакт. Този въпрос върви много бавно и мудно и германците изпращат нов посланик, Бекерле, който на 12 де-

кември 1940 г. отива три пъти при Филов с настоятелно искане-правителството да изпълни задълженията си към оста, т.е. България да влезе в Тристранния пакт. Пак под силния натиск на Германия, Филов внася на 24 декември 1940 г. 33Д пред 25-ото ОНС. Този закон предизвиква бурни дебати и много опозиционни депутати, даже и симпатизиращият на Германия Александър Цанков, са против него. 33Д нарушава чл.57 от Конституцията, който гласи, че всички български граждани са равни пред законите. Срещу 33Д се обявяват Писателският съюз, Съюзът на адвокатите, Лекарският съюз и други организации, които изпращат остри протести до Филов. Народът разбира, че правителството действа под силния натиск на германците. Евреите загубват всякакво доверие към Филов и Габровски, но имат пълна вяра в Борис. Царят счита, че тази политика за унищожаване на евреите се дължи на похварени и изопачени умове. Лично той има много приятели евреи. Царица Йоанна помага на много евреи да напуснат България.

33Д напълно ограничава евреите и техните прояви и се насочва срещу сектите. По предложение на Учителя, Борис забавя подписването на Закона и го подписва чак на 21 януари 1941 г. 33Д почти напълно премахва правата на евреите, налага много големи данъци върху имуществата им и не ги допускат да упражняват известни професии. Натискът на Германия за влизане на България в Тристранния пакт се засилва.

В същото време на територията на

Румъния се дислоцира 680 000 армия на Зигмунд Лист, която ,по немския план, трябва да премине през територията на България и да помогне на Италия във войната ѝ с Гърция и да завладее Югославия.

През януари 1941 г. Учителя изпраща Любомир Лулчев да се срещне с царя в дома на Мария Алексиева, който той постоянно посещава и вечеря в него. Секретарка на царя е Надя Стоянова- голямата дъщеря на Мария. Мария предава думите на Учителя на Борис : “Да обяви пълн неутралитет на България и да не пуска германските войски да минат през нея. Ако направи това, след войната България ще е най-облагодетелстваната страна в Европа и отвсякъде ще я отрупват с блага и ще постигне териториалните си претенции, подхранвани от стотици години насам.“ На това предложение царят отговаря: “Не мога, госпожо , да изпълня този съвет, защото германците ще ме убият. Повечето от офицерите са с тях и те ще ги пуснат, без да им заповядам.“ Това негово предвиждане се изпълнява и на 1 март 194г. българските военни пускат германските елитни части на Лист през Дунава, преди подписването на пакта от България. Борис не послуша съвета на Учителя и това по-късно му коства живота.

На 1 март 1941 година, Филев отива със самолет във Виена, където подписва присъединяването на България към Тристания пакт. Англия веднага скъсва дипломатическите си отношения с България и посланикът Рендъл отпътува. Войските на Зигмунд Лист

минават Дунава, и в колони преминават през София в посока Гърция и Югославия. Главната квартира на Лист е в Чамкория , където на 6 март е посетен от цар Борис. Фелдмаршал Лист изпълнява плана „Марита“ и на 26 март нахлува в Гърция. Германците използват една хитрост - купуват над хиляда магарета от граничните села, окачват им по един фенер, запалват ги и ги насочват в територията на Гърция. Гърците мислят, че това са немски мотоциклетисти и започват усилено да стрелят по тях. Така те издават своите позиции и на следващия ден германците унищожават огневите им точки и за няколко дни превземат Гърция. От 13 до 25 март е завладяна Югославия, която влиза в Тристранния пакт, подобно на Унгария, Румъния и Словакия. На 19 април 1941 г., три български дивизии влизат като окупационен корпус в Югославия и Гърция, включително и на островите Тасос и Самотраки. Учителя е крайно недоволен от постъпката на правителството, да ставаме маши в ръцете на германците и да изпълняваме техните окупационни задължения.

Цар Борис има точни сведения за струпването на германските дивизии към руската граница. На 18 декември 1940 г. българският посланик в Берлин разговаря с Хитлер, който настоява България веднага да влезе в Тристранния пакт. Хитлер му заявява, че има сто готови дивизии, с които за три месеца ще завладее Русия. Нареща веднага България да скъса дипломатическите си отношения с Русия. Царят отклонява това негово желание и

изобщо не го изпълнява. На същата дата, 18 декември 1940 г., Хитлер издава секретна директива N21, в девет екземпляра, известна под името „Барбароса“. В нея той предвижда с бързи удари да завладее Русия за няколко месеца. На повдигнатия от Хитлер въпрос за съществуването на руската легация в София, царят го успокоява, че българското правителство зорко следи нейната дейност.

Нахлуването на германците на 22 юни 1941 г. в Русия не е изненада за цар Борис и българското правителство. Обаче нашият народ и особено евреите посрещат новината със свито сърце. Нападнат е нашият голям славянски брат Русия. Учителя сутринта на 22 юни казва, че Хитлер повтаря грешката на Наполеон и започва война с Русия при разсип на Луната и ще я загуби, така както и Наполеон я загуби. Германците напредват бързо в Русия и в края на есента стигат на 20 км под Москва. Радиото и пресата тръбят непрестанно, че след няколко дни германците ще завладеят Москва и с това войната с Русия ще свърши.

При Учителя отива полковник Илия Младенов с дъщеря си и му казва : “Учителю, вие говорите, че бъдещето е на славянството, но ето най-голямата славянска страна загива, германците ще завладеят Москва.” Учителя се усмихва малко и строго отговаря: “Германците няма да завземат Москва, но руснаците ще завземат Берлин и ще забият победоносното си знаме над Райхстага. Преди започването на войната аз говорих с Хитлер, но той не ме послуша и ще загуби войната. По време на

войната говорих със Сталин, той ме разбра и ме послуша и затова ще победи.“

Командуваният германските войски пред Москва дава почивка на войниците едно денонощие. Температурата е минус 15 градуса по Целзий. На сутринта, когато германците трябва да започнат шурма на Москва, температурата спада внезапно на минус 40 градуса по Целзий. Танковете и колите на германците замръзват и ушите и лицата на войниците окапват. Сталин, който получава от Рихард Зорге сведение, че Япония няма да воюва с Русия, изтегля 1000 000-на армия от японската граница, съставена главно от сибиряци и след парада на революцията в Москва, с кавалерия разбиват немските позиции и ги отхвърлят на 150 км назад. По този повод в разговор Гьоринг казва :“ И Бог е комунист, за една нощ обърна войната срещу нас.“

Това е голям удар за германската непобедима армия. Тази загуба хитлеристите решават да компенсират с още по-страшни мерки срещу евреите подчинените им страни. От началото на 1942 г. евреите в България са задължени да носят големи шестоъгълни жълти звезди. Ограничават много от техните дейности и на магазините и къщите им поставят знаци.

На 20 януари 1942 г. началникът на щаба на SS войски, Райнхард Хайдрих, получава заповед да изготви план за решаването на еврейския въпрос в сателитните страни на Германия. На проведеното съвещание присъства и известният Адолф Айхман. Решават да

депортират всички евреи в Полша и там да ги унищожат в лагера "Треблинка". Германците ще заявят официално, че евреите отиват да живеят в своето ново отечество в Полша. Изготвят подробен план за изтегляне на всички евреи, дори и от неутралните Испания и Португалия и незавзетата Англия. В плана влизат евреите от Унгария, Румъния и България. Квотата на България е 48 000 евреи от страната и 8 500 от София. Никой от евреите не подозира за страшната съдба, която им подготвят германците.

Според 33Д, при прилагане на специалния данък върху имуществото на евреите масово се стига до пълното му конфискуване.

Хитлер, готвачите на когото бяха мъж и жена от еврейски произход, решава да унищожи и всички евреи от завзетите от Русия области.

През август 1942 г. се създава омразната КЕВ - комисия по еврейските въпроси, начело с Александър Белев, ратник антисемит и проте-же на Габровски. Той лично отива в Берлин, за да получи нареждания в борбата срещу евреите. След завръщането си в София, създава много по-строг режим за евреите. Освен звездите и знаците по домовете и магазините, много евреи са изселени от София, радио-апаратите и телефоните им конфискувани, много магазини затворени, а мъжете от 25-45 годишна възраст мобилизирани в трудови бригади да работят по пътищата на България. Митрополит Стефан успява да издейства от правителството тези

драконови мерки да не важат за покръстените евреи. Даже Филев ос-вобождава женените за неевреи от носенето на жълти звезди. Евреите научават, че има де-портирани, но не вярват, че това може да стане и в България.

В началото на 1942 г., виждайки голямата опасност за еврейската общност в България, председателят на Софийската еврейска община - равин Давид Цион, отива при Учителя Петър Дънов да иска неговото съдействие. От проведения шестчасов разговор с Учителя, той излиза възхитен и запомня отлично обещанието му, че нито един евреин от България няма да бъде депортиран. Цион сяда и записва в резюме този важен разговор, като му слага заглавие "Откровение от Бога." Напечатва го на пишеща машина в над 200 екземпляра и го дава на всички министри и на цар Борис.

КЕВ засилва противоеврейските мерки, но българите осуетяват всички намеки на германците за депортиране на евреите. При поредното си посещение при Хитлер, Борис му заявява, че има нужда от много работници за направата на пътищата в България, предимно в Разградско и Добруджа. Германският посланик Бекерле докладва, че българският аргумент е точен и трябва да се изчаква.

На 2 ноември 1942 г., външният министър Попов отговаря на поредното германско запитване, че правителството е готово да депортира определената квота евреи, но сега има голяма нужда от тях в строителството. Германците изпращат в България на

помощ и Айхман да помогне в депортирането на евреите. На 22 февруари 1943 г., шефът на КЕВ - Белев и Айхман подписват тайно споразумение да депортират 20 000 евреи от окупираните земи. Определят депортирането да започне през март. Правителството откликва на това споразумение, защото новоосвободените земи са под германска юрисдикция и издава поверителния указ N127 до КЕВ за депортирането на тези 20 000 евреи оттам. Белев променя указа, зачерква „новоосвободените земи“ и написва със същото зелено мастило „евреите от цяла България“, за които той е изготвил подробен списък и които са 46 000 души от вътрешността и 8 500 от Со-фия. Тайният план е изготвен много хитро. На 2 март правителството одобрява депортирането и издава поверителния указ. Срещу него се обявяват четиридесет и трима депутати, заедно с подпредседателя на ОНС- Димитър Пешев. Те представляват една четвърт от депутатите на ОНС, но мнозинството гласува указа. Цар Борис, гузен от постъпката си и незнаещ за намесата и поправките на Белев, изчезва безследно от София. Вътрешният министър Габровски издава заповед до всички провинциални полицейски участъци през нощта срещу 10 март 1943 година, да се арестуват по предварително изпратените списъци всички евреи, да се натоварят в осигурените за целта закрити конски вагони и да бъдат депортирани в Полша. За София Габровски нарежда 8 500 евреи да се съберат в тютюневия склад „Фернандес“ и да се натоварят и депортират.

Голямата влакова композиция, която трябва да откара евреите в Полша, трябва да е придружена от отговорен човек, знаещ добре полски език. Министър Габровски веднага намира такъв, работещ в пропагандата. Това е брат Методи Константинов, който следва 17 години в Полша и взима докторат по търговско право по Дунава. На 6 март му връчват заповедта на Габровски да придружава депортираните евреи до Полша. Методи веднага отива при Учителя и му подава заповедта. Учителят я прочита и заявява: "Не разрешавам пред лицето на Бога да се извърши това престъпление!" След това го помолва веднага да извика брат Любомир Лулчев. Методи излиза, намира брат Лулчев и двамата отиват при Учителя. Лулчев козирува по военному и казва: "На вашите заповеди, Учителю." Учителят му нарежда: "Веднага намерете цар Борис и му кажете, че ако той допусне само един евреин от България да бъде депортиран в Полша, от него, семейството му и царското съсловие нищо няма да остане." Лулчев козирува и казва: "Слушам, Учителю." След това отива в двореца, взема една лека кола и започва да търси царя. Обикаля Враня, Костенец, Боровец и на третия ден се връща и докладва на Учителя, че царя го няма никъде. Тогава Учителя влиза в приемната си стая, затваря вратата след себе си и след малко излиза и казва: "Кричим." Брат Лулчев веднага тръгва с колата за Кричим и намира царя да се разхожда из двора на земеделското училище. Лулчев е крайно напрегнат от тридневното безрезул-

татно дирене, а и датата е 9 март - и няма време. Борис го посреща много строго и го пита: "Кой ти каза, че съм тук?" Лулчев отговаря: "Учителя ми каза. Той ме изпрати да те предупредя, че ако ти допуснеш само един евреин да бъде депортиран от България, от тебе, семейството ти и царското съсловие нищо няма да остане." В момента на Лулчев му олеква. Голямото напрежение на нервната система изчезва и преминава в цар Борис. Борис силно се развълнува от чутото и нервно казва: "Господин Лулчев, господин Лулчев, аз всичко ще оправам, ще скъсам заповедта за депортирането и ще напиша друга." Двамата веднага се качват в колата и бързо се отправят към София. Отиват направо в кабинета на вътрешния министър Петър Габровски. Царят му заповядва веднага да му даде заповедта за депортирането на евреите. Габровски отключва масивната си каса, взима заповедта и я подава на цар Борис. Борис я скъсва на парчета и ги хвърля на земята. Любомир Лулчев взема едно от парчетата на заповедта като доказателство и го занася на Учителя.

Кой е Любомир Лулчев? Според Учителя той е съдията Пилат, който преди 2 000 години съди Христос. Тогава той уми ръцете си пред народа и каза: "Аз не намирам никаква вина в този праведник, за да го осъдя според нашите закони." Но евреите вдигнаха голям шум и му казаха, че той трябва да бъде осъден на кръст на смърт. Тогава Пилат им го предаде. Понеже Пилат не осъди Христос, това смекчи кармата на еврейския народ и вместо да бъде унищо-

жен напълно той остана да съществува и да се скита по целия свят 2 000 години. В по-предна инкарнация Любомир Лулчев е бил великият еврейски цар Соломон, прочут със своята голяма мъдрост, мирна политика и множество строежи направени в Израел, включително и Дом на Бога. Понеже и той, когато Бог го посети пожела мъдрост, а не любов, заедно с целия еврейски народ мина по трудния път на мъдростта, който е само за учителите. И досега евреите продължават да ходят по този път и да страдат. Соломон искаше да изучи женско-то сърце и любовта скрита в него. Затова той имаше седемстотин жени и триста наложници, но не можа да разреши тази велика тайна и завърши живота си с падение, понеже започна да служи на Боговете на жените, взети от различни племена, а това Бог му беше забранил.

Царят заповядва на Габровски да напише нова заповед, която спира и отменя депортирането. Габровски нарежда секретарката му да изпрати телеграми до всички полицейски управления в страната. Това става на 9 март, късно следобед след седемнадесет часа. За много провинциални градове телеграмите закъсняват и много евреи от провинцията изживяват ужаса от депортирането, качени в конските вагони. На другата сутрин, след няколко часа, полицията ги освобождава. Така в последния момент евреите са спасени от явна смърт, която ги очаква в лагера "Треблинка." Това се случва на 9 март 1943 г., в кабинета на Петър Габровски от 17.00 до 19.00 часа, за

което и Стефан Груев не знае и се чуди за причината за изменението на заповедта.

Заповедта на царя обаче не може да анулира депортирането на евреите от новоосвободените земи, защото те са под германска юрисдикция. По това време 7 144 македонски, 4 058 тракийски и 185 пиротски евреи са закарани в лагера "Треблинка" в Полша.

Цар Борис III е преродения цар Борис I, който през 865 година по нареждане на небето покръства българския народ. Той притежава силна интуиция и най-много се страхува от болшевишката власт, която ще дойде в България. Често стига до дълбоки вътрешни противоречия и пожелава да напусне престола, а и често пъти му идват коварни мисли да се самоубие. Той е издигнат дух и отлично знае кой е Учителя и този път веднага се вслушва в думите му. В духовно отношение цар Борис стои много по-високо от Хитлер и затова последният го посреща много официално и никога не противодействува на неговите доводи и не се кара с него. Това внимание към цар Борис не е затова, че той е потомък на стария Кобурготски германски род, а защото е представител на страната, в която живее Учителя. Хитлер познава Учителя и знае, че той е против неговите авантюристични планове, но въпреки това оказва голямо почитание към Борис. Методи Константинов в сън се среща с Хитлер в центъра на Берлин. Хитлер веднага се обръща към него, ръкомаха и крещи: „Какво е това Бяло Братство, кой е този Учител в България, който разруши всичките ми планове и идеали и

постоянно спъва военните ми начинания. Нямам сили да се боря повече с него.“ Благодарение на това всичките фашистки жестоки идеи минават меко, дори и развитието на еврейския въпрос. След завръщането си от Германия на 15 август 1943 година, от последната си среща с Хитлер царят изтощен силно физически и морално, се усамотява в своя частен апартамент в двореца. По време на полета със самолета той казва на придружаващия го Филлов, че има искрено желание някой неприятелски самолет да ги атакува и да сваля техния самолет и всичко да свърши. До това време България е единствената страна в Европа, която живее в мир и не воюва с никого и не изпраща войски на никой фронт. Икономически тя е в голям подем. Настъпил е час на жестока разплата, когато Хитлер искаше Борис веднага да изпрати войски на източния фронт срещу Русия. Този труден въпрос Борис отива да разреши на любимия си връх Мусала, въпреки че имаше болезнено състояние на гърдите. Там той на 19 август 1943 г. се среща с възвишените същества, от които разбира, че трябва да си замине от този свят за доброто на българския народ. По този начин ще се осуети изпращането на български войски срещу Русия. Царят слиза от връх Мусала по най-стръмните и опасни пътеки и се прибира в двореца, където яде гъби, от което положението му се влошава още повече. В беседата, държана от Учителя на 25 август 1943 г. - сряда, Учителя казва: „ Сега Борис III е много болен и ако има някой да му даде да изпие две чаши

гореща вода ще оздравее, иначе ще си заmine от този свят.“ При болният Борис, лежащ в двореца не пускат никого, включително и неговия съветник Любомир Лулчев, когото Евдокия извиква в двореца в последния момент, когато царят е в агония. Лулчев иска да помогне на царя и нарежда да му дадат едно сурово яйце, което да сложи на стомаха на царя за да отнеме отровите, събрани в него. Оказва се, че в този момент няма яйце в целия дворец. Борис си заминава на 28 август 1943г. Два дена преди това той предсказва деня и часа на своето заминаване. Денят на заминаването е събота - ден на българите и тяхната карма. Това е Голяма Богородица, която е ангелът на завета Господен Елохил, който е първият представител на българския народ в Божествения свят. Борис е свързан пряко с този благ дух и с негова помощ опазва България от всички политически катаклизми. След заминаването на Борис, Учителя каза : “ Сега Борис отиде да даде отчет пред Бога за живота на българите. Молете се да даде добър доклад за България, за да може тя в бъдеще да разреши правилно задачите си.“ В беседата на 1 септември 1943 г. Учителя казва:“ Сега Борис е тук ,в салона, и ми каза, че никога вече няма да пожелае да стане цар на която и да е държава и да носи всичките кармични тежести на един народ.“

Понеже Борис не изпълни съвета на Учителя да обяви пълен неутралитет на България през 1941 г., той трябваше да си заmine от този свят на 28 август от ръката на тези, от които

той най-много се плашеше, че ще променят живота и облика на България. Той отлично знае бъдещето на страната. След заминаването и погребението на Борис, целият народ плачеше и особено евреите, защото загубихме един голям свой приятел и силен дух, който опази България от войната при най-трудните военни ситуации, а след това тя изпада в безнадеждно положение.

КЕВ не се отказва от своя план. Комисарят Белев, който така старателно променя Указ 127, според своите разбирания, е разярен от случилото се на 9 срещу 10 март. Тогава той започва да тълкува контразаповедта като забавяне на депортирането и прави нов план за депортиране през септември. Решава да изсели 16 000 евреи в организираниите два етапни лагера в Лом и Сомовит, близо до Плевен. Планът му е оттам да ги изпрати във Виена, където да бъдат предадени на германците. На 21 май 1943 г., евреите от София започват да получават заповеди за изселване от столицата в срок от три дни. Отчаяни, водачите на консистерията, търсят помощ от всички. Голяма група опозиционни делегати отправят протестно писмо до правителството. Митрополит Стефан и неговите колеги от Светия Синод изказват протеста си пред Филов. Обаче правителството поддържа плана на Белев, а на 23 май цар Борис III напуска столицата. Идва 24 май 1943 г. и за да не станат кървави еврейски демонстрации, ръководителите на консистерията спират проектираната манифестация към

центъра на столицата и затварят Синагогата. Тогава при събраните евреи, пред Синагогата, идва Даниел Цион и повежда евреите към Синагогата в Ючбунар - по ул. "Клементина", заедно с главния равин Ашер Ханиел. Там те успокояват насъбралите се евреи, идва митрополит Стефан, който също им говори, а след това отива на пл. "Ал. Невски", където изнася реч, в която осъжда правителството за липсата на еврейски ученици на парада. Към еврейската демонстрация се насочват силите на КЕВ и полицията. Много евреи са арестувани. Даниел Цион е арестуван и изпратен в Сомовит, а много евреи се скриват в домовете на свои приятели българи.

Още на 20 май Габровски предлага на цар Борис нов план А за депортиране на всички евреи в Полша и Б-план - за изселването и включването им на работа по пътищата в България. Борис III веднага зачерква план А и одобрява план Б. Борис издава заповед евреите да се интернират главно в Разградско, където да правят пътища. Евреите, само с личен ръчен багаж, са пръснати из цяла България и навсякъде са приети топло и братски от българския народ. За този случай Учителя казва: "Вие сте същите евреи, които преди 2000 години викахте "Разпни го", а сега се грижите за своите закъсали братя-евреи." Евреите са спасени и нито един не е депортиран в Полша.

Цар Борис, при поредната си визита при Хитлер, втори път му заявява, че няма работна ръка и евреите му са жизнено необходими за оправяне пътищата в България.

Пълномощният германски министър Бекерле докладва в Берлин, че българите имат особен менталитет. Те са израснали с арменци, гърци, цигани, турци и нямат никакви предразсъдъци към евреите, за разлика от народите в Западна Европа. По-нататъшният натиск върху българите, от страна на Германия, ще ги отчужди и това ще е вредно за политиката на Райха. В заключение, той казва, че само една тотална германска победа може да накара българите да променят своето мнение.

Така всички усилия на КЕВ за унищожаване на евреите удрят на камък и този проблем отпада от грижите на правителството.

След идването на комунистическата власт в България, през 1945 г., тримата еврейски равини посещават Изгрева, за да си вземат диамантите, оставени от тях на съхранение при Учителя. Учителя е в другия свят и един от Братския съвет - Никола Антоу, не иска да се предадат диамантите, защото нямат никакъв документ. Тогава става брат Боян Боев и заявява, че е присъствал на срещата при Учителя, когато равините са донесли диамантите, те са техни и веднага трябва да им се върнат. След една седмица Братският съвет връща диамантите на тримата равини. Единият от тях изсипва диамантите от епруветката на ръката си и ги разглежда. Стоящият близо до него брат го пита: "Колко струват тези диаманти?" Равинът се усмихва и казва: "Това няма никакво значение, те са безценни защото са много важно условие за нашата духовна работа." След това равините прибират диамантите, благодарят на

Братството за оказаната им голяма услуга и си отиват.

На последния събор на Бялото Братство, състоял се през август 1944 г. при х.Острец и завършил на Марина поляна пред х.Еделвайс, на 28 август 1944 г., Учителя казва:

„ I. Мир по цялата земя.

II. България напълно неутрална.

III. Ако евреите не приемат християнството, ще престанат да инкарнират /да се прераждат/.

IV. В Русия ще стане революция, много по-голяма от тази през 1917 г.“

Последствията от изпълнението на нареждането на Учителя до цар Борис да спаси евреите не закъсняват. След направеният референдум през 1946г. царското семейство с всички придворни беше пуснато свободно да заминат със специален влак през Турция за Египет. Впоследствие то отиде да живее в Португалия. Постарада само принц Кирил като регент.

След края на войната Даниел Цион, който отлично знае, че Учителя спаси евреите, отива в Палестина и създава там група на Бялото Братство. Организируют свой салон, започват да четат беседи и пеят братски песни. Редовно играят паневритмия и развиват усилена духовна дейност. Еврейските равини го преследват и ограничават много, но и сега в Палестина има братски групи, които постоянно кореспондират с България и усилено търсят словото и новия живот. Постепенно този войнстващ елемент на еврейския народ ще започ-

ва да намалява, евреите ще приемат любовта и ще я прилагат в отношенията си с всички съседни - ще заживеят в мир и хармония с всички народи. Те трябва да изпълнят отлично своята голяма духовна мисия към човечеството като избран народ и да създадат условия, при които могат да се изпълнят 36 000 обещания, дадени им от Бога.